

CECELIA AHERN

Dokonalá

ŽIVOT NEMÁ BÝT BEZCHYBNÝ

Dokonalá

Copyright © 2017 by Cecelia Ahern
All rights reserved.

*Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Jana Michalcová, 2020
Cover © Kreativní bojovníci s.r.o., 2020
© DOBROVSKÝ s.r.o., 2020

ISBN 978-80-277-0569-6 (pdf)

Cecelia Ahern

Dokonalá

DOKONALÝ

Míti všechny potřebné či žádoucí prvky,
kvalitu nebo rysy: být tak dobrý, jak to jen může být.
*Ideální, příkladný, bezchybný, bezvadný, mistrovský,
ryzí, ukázkový, nejlepší, vrcholný.*

Část první

JEDNA

Plevel je jen květina rostoucí na špatném místě.

To nejsou moje slova, jsou dědečkova.

Dědeček vidí krásu ve všem, nebo se spíš domnívá, že věci, jež jsou nekonvenční a nezapadají, mají v sobě více krásy než cokoli jiného. S tímhle jeho rysem se setkávám denně; upřednostňuje život na starém statku před životem ve zmodernizovaném strážním domku, přípravu kávy ve staré železné konvici nad otevřeným plamenem plynového sporáku, než by použil nový naleštěný kávovar, který mu máma koupila k narozeninám před třemi lety a teď leží ladem a na horní desce se mu usazuje prach. Není to tak, že by se bál pokroku, ve skutečnosti je přesně ten typ člověka, který za změnu bojuje, má však rád autentičnost, všechno v té nejpravdivější podobě. A to zahrnuje i opovážlivost plevelu růst si v místech, kam ho nikdo nevysadil. Je to právě tahle jeho vlastnost, která mě k němu přitáhla, když jsem byla v nouzi, a kvůli které riskuje vlastní bezpečí, aby mi poskytl útočiště.

Poskytl útočiště.

Ta slova použil Výbor: kdokoli, kdo pomáhá či poskytuje útočiště Celestine Severkové, bude čelit přísnému trestu. Neoznámili, jakému trestu, nicméně vzhledem k pověsti Výboru si to dokážeme představit. Zdá se, že nebezpečí, které dědovi

hrozí kvůli tomu, že mě tu ukrývá, ho neděsí: je díky němu ještě přesvědčenější o své povinnosti mě ochránit.

„Plevel je prostě rostlina, která chce růst tam, kde chtějí lidé něco jiného,“ říká teď a hluboce se předklání, aby svýma mohutnýma silnýma rukama vytrhal vetřelce z hlíny.

Význam zůstává stejný, jen některé dny to formuluje jinak. Má ruce bojovníka, velké a silné jako lopaty, které jsou ale navzdory tomu také rukama pečujícima. Zasívaly a sklízely plodiny z jeho pozemku a zároveň objímaly a chránily vlastní dceru a vnoučata. Tyhle ruce, které by dokázaly uškrtit člověka, jsou tytéž, které se staraly o ženu, obdělávaly půdu. Možná, že ti nejlepší bojovníci jsou pečovatelé, jelikož jsou s něčím spojeni až do morku kostí, mají něco, zač stojí bojovat, něco, co stojí za záchranu.

Dědeček vlastní sto akrů půdy. Všechno nejsou jahodová pole jako to, na kterém jsme teď, nicméně tuhle část pozemků v červenci otevírá veřejnosti. Rodiny mu zaplatí, aby si mohly nasbírat vlastní jahody, a on říká, že mu tenhle příjem pomáhá udržovat farmu v chodu. Letos s tím nemůže přestat, nejen z finančních důvodů, ale také proto, že by Výbor poznal, že mě ukrývá. Sledují ho. Musí to dělat tak, jak to dělá každý rok, a já se snažím dopředu moc nepřemýšlet, jaký to bude pocit, až ze svého úkrytu uslyším hlahol dětí, kterék vesele sbírají jahody a jak si hrají, ani nad tím, oč nebezpečnější bude mít na pozemku cizince, kteří by mě mohli během provozu odhalit.

Jako malá jsem sem moc ráda se sestrou Juniper během sezóny sběru jahod jezdívala. Na konci dlouhého dne jsme měly víc jahod v břiše než v košíku, ale teď už mi to tady nepřipadá stejně kouzelné. Teď z půdy, na které jsem si kdysi hrála a předstírala, že jsem někdo jiný, odstraňuju plevel.

Vím, že když dědeček tyhle fráze během práce používá, mluví o mně, jako kdyby vynalezl nějaký vlastní, jedinečný

druh farmářské terapie, nicméně přestože to myslí dobře, jen mi to úspěšně zdůrazňuje fakta.

Já jsem ten plevel.

Ocejchovaná jako vadná na pěti místech těla, a navíc tajně na šestém; za to, že jsem pomohla vadnému a lhala Výbo-ru, mi společnost sdělila, že mě nechce. Vytrhli mě z pevné půdy, chytili mě za kořeny, třásli se mnou sem tam a pak mě odhodili pryč.

„Ale *kdo* to nazval plevelem?“ pokračuje děda, zatímco si propracováváme cestu záhonky. „Příroda ne. *Lidi* to byli. Příroda mu *umožňuje* růst. Příroda mu dává prostor. To *lidi* ho ocejchovali a odhodili stranou.“

„Ale dusí květiny,“ prohlásím konečně a vzhlednu od své práce. Zádá mě bolí, nehty mám zamazané od hlíny.

Děda na mě upře pohled, tvídová čapka mu spadá hluboko do jasně modrých očí, neustále ostražitých, neustále v pozoru, jako u ostríže. „Aby přežil, proto. Bojuje o svoje místo.“

Spolknu svůj smutek a odvrátím pohled.

Jsem plevel. Zatím přežívám. Jsem vadná.

Dneska je mi osmnáct.

Na jedné straně je osoba, kterou si myslíte, že byste měli být, a na druhé straně osoba, kterou skutečně jste. Já už nejsem ani jedna z nich.

Což je, jak říká dědeček, dokonalý odrazový můstek pro nový začátek.

DVA

Osoba, kterou myslím, že bych měla být: Celestine Severková, dcera Summer a Cuttera, sestra Juniper a Ewana, přítelkyně Arta. Právě bych měla ukončené závěrečné zkoušky a připravovala bych se na vysokou, ke studiu matematiky.

Dneska mám osmnácté narozeniny.

Dneska bych měla slavit na jachtě Artova otce. Bosco Crevan slíbil, že mi ji jako svůj osobní dar na můj velký den půjčí pro dvacet nejbližších přátel a rodinu, možná by se konal i ohňostroj. Tryskající fontánka čokolády, aby si v ní lidi mohli namáčet marshmallowy a jahody. Představuju si svou kamarádku Marlenu s čokoládovým knírkem a vážným výrazem, slyším jejího kluka, jak vyhrožuje, neomaleně jako obvykle, že do fontány vrazí nějakou část těla. Marlena protáčí oči. Já se směju. Předstíraná hádka, jak to dělají vždycky, užívají si drama, jen aby se pak mohli muchlovat.

Táta by válel na tanečním parketě, tancoval by s mými kamarády, předváděl by break dance a imitoval Michaela Jacksona. Vidím svou mámu, modelku, jak stojí na palubě ve volných květovaných letních šatech, dlouhé blondaté vlasy jí vlají ve vánku, jako by tam někde byl větrák, umístěný na dokonalém místě. Navenek by vypadala v pohodě, ale v mysli by jí celou dobu šrotovalo, co se kolem ní děje, co se dá zlepšit,

kdo potřebuje dolít pití, koho zjevně vynechávají z konverzací, a lusknutím prstů by ve svých šatech proploovala kolem a zjednávala nápravu.

Můj bráška Ewan by se předávkoval marshmallowy a čokoládou, pobíhal by okolo se svým nejlepším kamarádem Mikem, ve tváři celý brunátný a upocený, dopíjel by zbytky piva z lašek a potřeboval by jít domů dřív kvůli břichabolu. Vidím svou sestru Juniper v koutě s kamarádkou, oči všude, neustále v rohu, jak všechno se šťastným mlčenlivým úsměvem analyzuje, jak pořád všechno sleduje a rozumí všemu lépe než kdokoli jiný.

Vidím sebe. Tančila bych s Artem. Měla bych být šťastná. Jenže něco není v pořádku. Zvednu k němu pohled a on není stejný. Je hubenější, vypadá starší, unaveně, nemytě a ošuntěle. Dívá se na mě, upírá na mě pohled, myšlenkami je ale jinde. Dotek má vlažný, je to spíš ozvěna doteku, a ruce má vlhké. Připomíná mi to chvíli, kdy jsem ho viděla naposledy. Není to takové, jaké by mělo, jaké to bylo vždycky, což znamená dokonalé, jenže tyhle staré pocity už si ve svých představách nedokážu ani vybavit. Připadá mi, jako by to všechno bylo před lety. Dokonalost se vytratila už dávno.

Otevru oči a jsem zpátky v dědově domě. Předě mnou si v alobalu trůní kupovaný jablečný koláč, ozdobený jedinou svíčkou. Na jedné straně je osoba, kterou si myslím, že bych měla být, přestože o té nemůžu pořádně snít, aniž by se mi do toho nevrátila realita, a pak je osoba, kterou jsem teď. Touhle holkou na útěku, a přesto zamrzlou na místě, sledující studený jablečný koláč. Děda ani já nic jiného nepředstíráme. Děda je upřímný, klamání a zástěrky, to není nic pro něj. Dívá se na mě, smutně. Ví, že se tomu tématu nemůže vyhýbat. Na to je teď situace příliš vážná. Denně probíráme plán a ten se denně mění. Utekla jsem z domova, utekla jsem své dohlížitelce Mary Mayové, dozorcům Výboru, jejichž práci

je monitorovat každý můj pohyb a ujišťovat se, že dodržuji pravidla vadných, a teď jsem mimo kontrolu. Jsem oficiálně „utečenec“.

Před dvěma týdny mi máma řekla, ať uteču; z toho, jak naléhavě mi ten rozkaz šeptala do ucha, mám ještě pořád husí kůži, kdykoli si na to vzpomenu. Na předsedu Výboru Bosca Crevana, sedícího v našem domě a dožadujícího se, aby mě rodiče vydali. I přesto, že je Bosco otec mého bývalého kluka, že jsme byli deset let sousedé, že jsme si jen několik týdnů předtím v našem domě užívali společnou večeři, mě máma raději nechala zmizet, než by mě znovu svěřila do péče jemu. Vybudovat přátelství někdy trvá celý život, stát se nepřáteli lze během vteřiny.

Když jsem utíkala, potřebovala jsem jen jednu důležitou věc; vzkaz, který pro mě dostala má sestra Juniper. Ten vzkaz byl od Carricka. Carrick byl v sousední cele ve vězení highlandského hradu, sídle Výboru. Sledoval můj proces, zatímco čekal na vlastní, stal se svědkem vzniku mých cejchů. *Všech* cejchů, včetně toho tajného šestého. Je jediným člověkem, který by mohl rozumět tomu, jak se právě teď cítím, protože si prochází tím samým. Vzkaz, co mi poslal, už nemám, ale nepotřebuji ho. Zapamatovala jsem si každické slovo a zničila ho.

Moje touha najít Carricka byla a je nesmírná, jenomže je to těžké. Podařilo se mu vyklouznout dohlížitelům, jakmile ho propustili z hradu, a hádám, že svým ukrýváním mu jeho hledání taky zrovna neulehčuju. Před dvěma týdny mě našel a zachránil při potyčce v supermarketu. Vzal mě domů, byla jsem v tu chvíli mimo, naše dlouho očekávané shledání nebylo přesně takové, v jaké jsem doufala. Nechal mi vzkaz a zmizel.

Jenomže jsem se k němu nemohla dostat. Bála jsem se, že mě poznají, nevěděla jsem, jak si prokletit cestu městem. Tak jsem zavolala dědovi. Věděla jsem, že jeho farma bude první zastávka Výboru, až mě budou hledat, potřebovala jsem ale

jeho pomoc. Pobyt u dědečka měla být jen krátká zastávka, než se situace uklidní. Teď si ale říkám, jestli se vůbec kdy uklidní.

Od doby, kdy jsem na farmu dorazila, tu často pátrali dohlížitelé, strážní Výboru, pokaždé však při hledání mého úkrytu selhali. Měla bych se schovat někam jinam, na bezpečnější místo, jenže alespoň na téhle půdě má děda navrch. Myslím, že ani jeden z nás netušil, že budou dohlížitelé ve svém pátrání po mně tak neústupní.

Pokaždé, když se dohlížitelé přiblíží k mé skrýši, sotva dýchám. Slyším jejich kroky, občas jejich dech, zatímco se mačkám, tísním v prostoru nahoře i dole, někdy na místech tak do očí bijících, že se na ně ani nepodívají, jindy tak nebezpečných, že se podívat neodváží.

Hledím na jediný plamínek plápolající na studeném koláči. „Něco si přeješ,“ říká děda.

Zavřu oči a usilovně přemýšlím. Mám tolik přání a pocit, že ani jedno z nich nemám na dosah. Také však věřím, že chvíle po *vyšlovení* přání je buď okamžikem, kdy jsme skutečně šťastní, nebo okamžikem, kdy se vzdáme. Necítím ani jedno z toho.

Nevěřím v kouzla, jenomže vyslovit přání mi připadá jako dát šanci naději, připustit si svou vůli, přijmout svůj úděl. Říct sám sobě, co chceš, činí přání skutečnějším, dá ti to cíl, může ti to pomoci si je splnit. Soustředíš pozitivní myšlenky; myslíš na to, přeješ si to a pak si to sám splníš.

Sfouknu svíčku.

Sotva otevřu oči, zaslechneme na chodbě kroky. V kuchyni se objeví Dahy, dědův spolehlivý správce farmy. „Dohlížitelé jsou tady. Pohyb.“

TŘI

Děda vyskočí od stolu tak rychle, až jeho židle spadne na kamennou podlahu. Nikdo ji nezvedne. Na tuhle návštěvu nejsme připraveni. Dohlížitelé prohledali farmu odshora dolů už včera, mysleli jsme, že alespoň pro dnešek budeme v bezpečí. Kde je siréna, která obvykle varovně vyřvává? Ten zvuk, který přimrazí každou duši v domě, dokud jej dodávky neminou a nenechají ty šťastnější jedince vydechnout úlevou, že cílem tentokrát nejsou oni.

Nediskutujeme. Pospícháme z domu. Instinktivně víme, že nám při ukrývání mé maličkosti v tomhle domě došlo štěstí. Dahy s námi vybíhá ven na pozemky. Zahneme doprava, daleko od příjezdové cesty lemované rozkvetlou třešňovou alejí. Nevím, kam běžíme, ale daleko, tak daleko od vchodu, jak je to jen možné.

Dahy promluví, zatímco utíkáme. „Dan je viděl z věže. Zavolal mě. Žádné sirény. Přepadovka.“

Na pozemcích je věž v normanském slohu, která dědovi výborně slouží jako hlídací věž před dohlížiteli. Co jsem přijela, je dnem i nocí někdo na hlídce, na směnách se otočí každý pracovník farmy.

„A jedou určitě sem?“ ptá se děda, spěšně se rozhlíží okolo a usilovně přemýšlí. Taktizuje, plánuje. A já si musím s lítostí

přiznat, že u něj zaznamenávám paniku. Nikdy předtím jsem ji u dědečka neviděla.

Dahy přikývne.

Zrychlím tempo, abych jim stačila. „Kam jdeme?“

Jsou zticha. Dědeček se pořád rozhlíží kolem, zatímco chvátá přes vlastní pozemky. Dahy dědečka pozoruje, snaží se přechítst jeho myšlenky. Je mi jasné, že nemají žádný plán, a proto panikařím. Poznám to z tíhy v žaludku a alarmující rychlosti srdečního tepu. Míříme bleskovou rychlostí k nejoblehlejšímu místu na dědově farmě, ne proto, že děda má plán, ale proto, že ho *nemá*. Potřebuje čas, aby nějaký vymyslel.

Pospícháme přes pole, přes záhony jahod, na kterých jsme ještě před několika hodinami pracovali. Dohlížitelé nejsou ozbrojená organizace, jejich zbraní je jejich počet a moc, kterou oplývají. Pouhá jejich přítomnost stačí, aby si vynutili poslušnost. Nemají sofistikovanou špiónskou technologii, tedy zatím ne, ale mají na své straně společnost, většinu společnosti, a každý je tak jejich očima a ušima.

Slyšíme dohlížitele přijíždět. Při každé prohlídce tu bylo jen jedno auto, myslím ale, že jich teď slyším víc. Motory jsou hlasitější než obvykle, asi jedou dodávkami, a ne auty. V autě jsou většinou dva dohlížitelé, v dodávce čtyři. Slyším tři dodávky? Dvanáct případných dohlížitelů, začnu se třást, tohle je pátrání v plném nasazení. Našli mě, lapili mě. Nadechnu se čerstvého vzduchu, cítím, jak mi má svoboda uniká. Netuším, co mi udělají, ale před dvěma měsíci jsem v jejich péči obdržela bolestivé cejchy na kůži, rudé písmeno V na šesti místech, aby mé vady každý poznal. Nechci se ochomýtat kolem, abych zjistila, čeho dalšího jsou schopni.

Dahy se podívá na dědu. „Stodola.“

„Tu by odhalili.“

Pohlédnou daleko přes pozemky, jako by jim hlína mohla poskytnout odpověď. *Hlína*.

„Jáma,“ řeknu zničehonic.

Dahy vypadá nejistě. „Nemyslím, že je to –“

„Poslouží,“ řekne děda s nádechem konečnosti a vyrazí směrem k jámě.

Byl to můj nápad, ale při pomýšlení na jámu se mi chce brečet. Přepadá mě závrať z vyhlídky na to, že se schovám tam. Dahy napřáhne ruku, abych šla před ním, a já v jeho očích zahlédnu soucit a smutek.

Také vidím: „Sbohem.“

Jdeme za dědou k mýtině nedaleko temného lesa, který s jeho pozemky sousedí. On a Dahy strávili dopoledne kopáním díry do země, zatímco já jsem ležela na hlíně za nimi, lenivě jsem točila pampeliškou mezi prsty a sledovala, jak její chmýříčka pomalu odnáší vánek.

„Vypadáte jako hrobaři,“ pověděla jsem sarkasticky.

Ani jsem netušila, jak pravdivá má slova byla.

ČTYŘI

Jáma je podle dědy tou nejjednodušší a nejpradávnější stavbou určenou k vaření. Říká se jí taky zemní pec, je to jáma v zemi, používaná k udržení tepla a k přípravě jídla pečením, uzením nebo na páře.

Aby se jídlo upeklo, musí oheň doutnat. Jídlo se umístí do jámy a zakryje. Země se znovu naplní vším možným; bramborami, dýněmi, masem, čímkoli chcete, a pak se pokrm nechá celý den vařit. Děda tuhle tradici dodržuje se svými pracovníky na farmě každoročně, jen obvykle v době sklizně, ne teď, v červenci. Rozhodl se ji uspořádat kvůli teambuildingu, jak tomu říká, teď, ve chvíli, kdy všichni potřebujeme nabrat síly, semknout se. Všichni pracovníci na dědečkově farmě jsou vadní a poté, co čelili vytrvalým prohlídkám dohlížitelů a každý z pracovníků se ocitl Výboru na očích víc než kdy dřív, potřebují všichni morální vzpruhu.

Nikdy jsem netušila, že děda zaměstnává vadné, dokud jsem sem před dvěma týdny nedorazila. Máma a táta se o tom nikdy nezmínili a na návštěvy farmy jsme jezdili vždycky v neděli, když měli všichni den volna. Možná se před námi měli držet z dohledu, třeba tu byli vždycky a stejně jako většina vadných mi předtím, než jsem se jednou z nich sama stala, připadali neviditelní.

Teď chápu, že to, jak máma neschvalovala dědečkovy názory na Výbor, vládou podporovaný tribunál, který staví lidi před soud za jejich neetické, nemorální činy, napomohlo zvětšit rozkol mezi nimi dvěma. Mysleli jsme, že dědovo hartusení není nic jiného než konspirační teorie, že je zahořklý kvůli tomu, jak se nakládá s jeho daněmi. Ukázalo se, že měl pravdu. Teď taky chápu, že děda byl něco jako maminčino malé špinavé tajemství. Jako ostře sledovaná modelka představovala dokonalost, přinejmenším navenek, a jelikož je nesmírně úspěšná ve světě, nemohla si dovolit zničit si v Hummingu pověst. Mít takového přímočarého otce, který je na straně vadných, ohrožovalo její image. Teď to chápu.

Existují zaměstnavatelé, kteří s vadnými jednají jako s otroky. Dlouhé směny za minimální mzdu, a to ještě pokud mají štěstí. Mnoho vadných je zkrátka rádo, že má zaměstnání, a pracuje za ubytování a stravu. Většina vadných jsou vzdělání, sofistikovaní lidé. Nejsou to zločinci, nespáchali žádné trestné činy. Učinili morální nebo etická rozhodnutí, která společnost nesla nelibě, a za ta byli oceňováni. Organizovaná veřejná hana, řekla bych.

Dahy byl učitel. Bezpečnostní kamery ve škole ho natočily, jak hrubě popadl nějaké dítě.

Také jsem zjistila, že nahlásit někoho Výboru jako vadného je zbraň, kterou lidé používají proti sobě. Vyhladí konkurenci, čímž vznikne prostor, který mohou sami zaplnit, nebo to používají jako formu pomsty. Vždycky nejde o očistu společnosti, jde o pokus vylepšit svou vlastní situaci. Jako u lidí, kteří žalují městskou radu kvůli tomu, že zakopli na rozpraskaném chodníku, nebo kteří zažalují restauraci proto, že uklouzli na schodech a zlomili si kotník. Lidé systém zneužívají. Mnoho lidí hledá cestu, jak si sami přilepšit, využívají skulin. Výbor, „Dokonalost především“, jak říkají, je jednou zející skulinou pro prospěcháře a lovce.

Já jsem porušila základní pravidlo. Nepomáhat vadným. Ten čin se vlastně trestá odnětím svobody, mě však místo toho označili za vadnou. Crevan zkoušel najít způsob, jak mi pomoci. Plán byl, že budu lhát a řeknu, že jsem tomu starému pánovi pomoci nechtěla. Jenomže jsem lhát nedokázala, přiznala jsem pravdu. Všem jsem řekla, že ten vadný pán byl člověk, který pomoc potřeboval a zasloužil si ji. Ztrapnila jsem Crevana, měl pocit, že se jeho soudu vysmívám.

V důsledku to brali tak, že jsem Výboru lhala. Ztrapnila jsem je, svedla je na cestu klamu, upoutala jsem pozornost lidu a pak veřejně přiznala pravdu. Museli ze mě udělat ukázkový příklad. Teď chápu, že doopravdy mám své cejchy proto, že jsem Výboru lhala, že jsem ho ztrapnila a donutila lidi pochybovat o jeho pravoplatnosti.

Jednou ze silných stránek Výboru je, že zásobuje média. Pracují společně bok po boku, zásobují se navzájem. Média krmí lidi. Říkají nám, že soudci jsou dobří, vadní jsou špatní. Ten příběh se překrucuje, nikdy se nevyslechne do konce, hlas rozumu se ztratí v halasu dohlížitelských sirén.

Na dlouhém seznamu nařízení pro vadné stojí, že nesmějí na pracovišti zastávat vedoucí pozice, třeba funkci manažera nebo jinou pozici, na které by měli vliv na uvažování lidí. Nicméně existuje předpis, že při najímání na určitou pozici nesmějí být kvůli tomu, že jsou vadní, diskriminováni. Neobvykle lidské právo v čemsi, co se zdá být nelidským stavem bytí. I přes toto pravidlo je většina vadných na pracovišti diskriminována. Děda mezi takové zaměstnavatele nepatří. Dělá všechno pro to, aby pracovníky z řad vadných našel, a zachází s nimi právě tak, jak by zacházel s kýmkoli jiným.

Dahy je u něj nejdéle pracující zaměstnanec. Je s ním třicet let, na spánku má za své špatné rozhodnutí popadnout o dítě šerednou jizvu. Cejch mu vypálili předtím, než se Výboru povedlo vypilovat cejchovací sál a náčiní. Přesto to není nic

v porovnání se šestou jizvou na mé páteři, tajným cejchem, kterým mě soudce Crevan obdaroval. Je to soukromý vzkaz. Mezi mnou a jím je to osobní.

Dahy právě teď činí další špatné rozhodnutí, tajně spolupracuje s dědečkem ve snaze mě ukrýt. Dědeček by za napomáhání vadnému mohl dostat přinejmenším šest měsíců ve vězení, ale když Dahy jako vadný pomáhá jinému vadnému... Hrozím se pomyslet, jaký by mohl být jeho trest. Jako vadní si myslíte, že váš život už nemůže být horší, dokud se nezaměří na vaši rodinu a nevyužijí ji k tomu, aby vás ještě víc potrestali a prohloubili vaši bolest.

My tři zíráme dolů, do jámy v zemi ve tvaru obdélníku. Slyším bouchání dveří, mnoha dveří, a představuju si armádu dohlížitelů v té jejich rudé bojové výstroji a černých botách. Je jen otázkou několika minut, než budou u nás. Skočím do jámy a lehnu si.

„Zakryjte mě,“ povím.

Děda se zarazí, než přese mě přetáhne prostěradlo, ale Dahy za prostěradlo škusne a rozhybe ho. Dědečkova váhavost by mi mohla přijít draho. Pod prostěradlem cítím, jak přidávají dřevo a navrch mech, který jsem ráno nasbírala v lese. Nejenže jsem si vykopala vlastní hrob, připravila jsem si i rakev.

Jakmile je přese mě prostěradlo, pociťuji tíhu na mě vršeného dřeva.

Kroky jsou blízko.

„Musíme se hned dostat ke Carrickovi,“ říká dědeček tiše a já mlčky souhlasím.

Slyším křupání hlíny pod těžkými botami.

„Cornelie,“ ozve se znenadání Mary Mayová a mně buší srdce. Všechno na ní mě děsí; žena tak bezcitná, že celou svou rodinu nahlásila Výboru za nemorální praktiky v rodinné firmě, odvěta sestře za to, že jí přebrala přítele. Vždycky byla

při prohlédávání farmy na místě, teď se však zdá, že se vrátila s armádou. Nebo přinejmenším s dvanácti druhy.

„Mary Mayová,“ říká děda odměřeně. „Sírénám dnes došly baterky?“

Přistane na mně další hromada. Záměrně agresivně, aby ji to svedlo ze stopy. Přistane mi přímo na žaludku a já bojuju s nutkáním zařvat a pohnout se.

Mary Mayová nelaškuje, nevtipkuje ani si nepovídá. Co řekne, to platí. „Co je tohle?“

„Jáma na jídlo,“ řekne děda.

Ti dva stojí nade mnou, nedaleko mé levé ruky. Cítím, jak na mě dopadnou polena z druhé strany, což znamená, že Dahy je pořád tady.

„Což je?“

„Nikdy jste neslyšela o jámách na jídlo? Myslel jsem, že farmářské děvče z Yellow Meadows o tom ví všechno.“

„Ne. Nevím.“ Odsekává slova. Nelíbí se jí, že děda ví, odkud je. To se dědovi líbí, rozptylovat ji, ukázat jí, že o ní něco ví. Zní to nenápadně a vesele, má to však výhružný podtón.

„Inu, vykopu díru, na základnu položím prostěradlo. Zakryju poleny. Ta zapálím. Pak, když to už jen doutná, přidám jídlo a překryju jámu zeminou. O čtyřicet hodin později je jídlo uvařené, ve stejné půdě, ze které vzešlo. Naprosto vynikající. Žádné jídlo tak nechutná. Naučil jsem se to od svého tatíka, který se to naučil od toho svého.“

„To je ale náhoda,“ řekne Mary Mayová. „Vykopete díru zrovna před naším příjezdem. Nic byste tam neschoval, že?“

„Není to náhoda, jelikož jsem vás dnes neočekával. A jde o každoroční rituál, zeptejte se kohokoli na farmě. Není to tak, Dahy?“ Na tělo se mi vrší další polena a mech.

„Je to tak, šéfe,“ poví Dahy.

„Čekáte, že budu věřit vadnému?“ Znechucení z toho, že by s jedním měla jen promluvit, je z jejího hlasu jasně patrné.

Následuje dlouhé ticho. Soustředím se na svůj dech. Prostěradlo nepřidělali ze všech stran, vzduch se sem prodere, ale není ho dost. Tahle schovka byl hloupý nápad, ale byl to můj hloupý nápad. Teď toho lituju. Měla jsem se zkusit schovat v Černém lese, možná by se v něm Mary Mayová taky navěky ztratila, honily bychom se a skrývaly se před sebou do konce svých životů.

Slyším, jak Mary Mayová pomalu obchází kolem jámy, možná vidí tvar mého těla, možná ne. Třeba se chystá ze mě všechno strhnout a právě teď mě odhalí. Soustředím se na svůj dech, všechno na mně mi přijde tak těžké, přeju si, aby přestali vršit to dřevo.

„Zapalte to,“ řekne znenadání.

„Cože?“

„Slyšel jste mě.“

Leží na mně bílé prostěradlo. Na prostěradle dřevo a mech. Zničehonic mi prostěradlo, které jsem neměla na tváři, což mi poskytovalo prostor pro dýchání, sklouzne na kůži. Pokouším se ho odfouknout, ale nehnu s ním. A teď mě Mary Mayová chce podpálit. Ví, že tu jsem. Myš lapená v pasti.

Děda se jí to snaží rozmluvit. Ještě neměl tak úplně v úmyslu to zapálit. Jídlo není připravené, musí se zabalit. To všechno potrvá. Ona mu říká, že má čas. Řekne Dahymu, ať si jídlo do těch svých balíčků připraví a že jí je jídlo ukradené, víc se zaobírá tím, aby na mně mohla rozžehnout plameny. Pová dědovi, ať se soustředí na oheň. Nežádá ho, nařizuje mu to. Také ví, že na téhle farmě není kromě bandy vadných nikdo, s kým by se mohl o jídlo podělit, a na jejich plány ani kvalitu jejich pokrmů ona ohledy nebere.

Děje se to *teď*.

Na nohy mi dopadne další balík. Děda si dává načas, kláboší, loudá se, předstírá svůj figl „jsem starý člověk“.

„Dejte jedno sem,“ řekne Mary Mayová.

Poleno mi přistane na hrudi.

Nemůžu dýchat. Nemůžu dýchat. Zavřu oči, pokouším se vrátit na jachtu. Mé osmnácté narozeniny, čokoládové fondue, hudba, vánek, osoba, kterou bych měla být, ne osoba, kterou jsem. Snažím se uniknout daleko, ale zmizet nedokážu. Jsem tady a teď. Polena na mém těle jsou těžká, dochází mi vzduch.

Mary Mayová chce, aby si pospíšil. Jestli mě objeví, potrestají i dědu. Zhluboka se nadechnu, nechci, aby bylo vidět, jak se mi pod prostěradlem a poleny zvedá hrudník.

„Mám zapalovač,“ poví Mary Mayová.

Dědeček se rozesměje. Hřmotný, srdečný řehot. „Inu, to nebude stačit. Náčiní mám ve stodole. Zůstaňte tady s Dahym, dívejte se, jak připravuje jídlo. Vrátím se.“

Jde o to, jak to řekne. Tak nedůvěryhodně, až je očividné, že lže. Je tak chytrý. Ona si myslí, že se od ní snaží dostat, že ve stodole je něco nebo někdo, co před ní musí schovat. On si tvrdošijně stojí za tím, aby zůstala s Dahym tady, a to samozřejmě způsobí, že Mary Mayová odpoutá svou pozornost od jámy a trvá na tom, že půjde do stodoly s ním. Dahy mi může pomoci ven.

Jenže Mary Mayová se pochopitelně domluví se svými partáky dohlížiteli, aby dělali Dahymu společnost, sehnali všechny vadné pracovníky a seřadili je u jámy.

Upálí mě všem na očích.

PĚT

Jakmile zaslechnu, jak jejich kroky utichají a hlasy se jim vytrácejí, pokusím se vynořit na vzduch. Vystrašená, že je to lest a že vedle mě bude stát Mary Mayová s rojem dohlížitelů, si proboujuji cestu zpod prostěradla a dříví. Je to náročnější, než jsem si myslela, dost to váží, děda nakupil pěknou hromadu dřeva.

Možnost, že jde o léčku, už mě víc netrápí, nechci se udusit, a tak oběma nohama vykopnu. Dříví se rozletí. Totéž udělám rukama, nadzvednu dřevo a shodím ho. Některé mi přistane na nohou a holeních, bolí to, když mě praští do kostí. Strhnu si prostěradlo z obličeje a cítím na tváři vzduch. Hladově ho polykám. Vylezu ze svého hrobu a utíkám směrem k lesu. Jakmile jsem na okraji farmy, za nímž následuje temnota, a v bezpečí, ohlédnu se. Okolo jámy je pěkný binec. Jestli to tak nechám, bude zřejmé, že mě děda schoval a odvedl Mary Mayovou, abych mohla utéct. Doplatí na mou neopatrnost. Budou vědět, že tu jsem, a najdou mě během chvíličky. Nemám žádnou naději, že bych tolika dohlížitelům tady v lese utekla.

V dálce slyším hlasy dědy a Mary Mayové, když se vracejí ze stodoly. Dědeček mluví hlasitě, snad schválně, aby mě varoval.

Pohlédnu na jámu a zpátky k lesu, k možné svobodě. Nemám na výběr.

Sprintuju zpátky k jámě, upravím prostěradlo a rozházené dříví i mech tak rychle a úhledně, jak svedu, zatímco se jejich kroky blíží. Srdce mi divoce buší, cítím tepání v krku a v hlavě. Mám pocit, jako bych se pohybovala zpomaleně, jako by to byla nějaká noční můra a já mohla jediné doufat, že se z ní probudím. Jenomže není. Skutečně se to děje.

Spatřím rudý záblesk uniformy Mary Mayové, pak zase utíkám. Taktak vběhnu do lesa a schovám se za první strom, když se objeví na dohled. Jsem si jistá, že mě viděli. Vystrašeně přitisknu záda ke kmeni, srdce mi tluč, na hrudi tíha.

„Nechápu, proč jste prostě nemohl použít můj zapalovač,“ říká Mary Mayová našťvaně. Je rozčilená, že mě ve stodole nenašla.

Děda se zasměje, výsměšně, vím, že to ji rozzuří ještě víc. „Ne, ne, musí to být autentické. Tahle tradice je stará tisíce let. Jedna věc je, když mě nutíte to zapálit dřív, než jsem zamýšlel, ale pokud to mám zapálit, zapálím to po svém.“

Zní neoblomně a já vím, že nic z toho není pravda. Třebaže má rád autentičnost, nestraní ani sirkám, ani zapalovačům, do stodoly šel zkrátka proto, aby mi poskytl šanci na útěk.

Začne rozdělovat oheň za pomoci pazourku a svého kapsního nožíku. Viděla jsem to dědu dělat mnohokrát, dokáže oheň rozdělat v rozmezí vteřin, teď se v tom ale vrtá, předvádí svou roli zmateného staříka. Hraje o čas, buď proto, že ví, že jsem utekla, a dává mi čas, abych se schovala hlouběji do lesa, nebo proto, že má strach, že jsem pořád pod hromadou kamení, a nechce mě zapálit. Chci na něj zakřičet, že je to v pohodě, že v jámě nejsem, ale nemůžu, a tak místo toho naslouchám jeho mučivému otálení a pokradmu se mu dívám do tváře. Teď si tak jistý není.

„Co se děje, Cornelie?“ ptá se Mary Mayová lišácky. „Bojíte se to podpalit?“

Děda vypadá ztraceně. Rozpolceně. Zmučeně.

Dahy přijde s několika dohlížiteli, ne s ohromnou armádou, jak jsem očekávala. Dva muži a jedna žena, a také zástup osmi vadných pracovníků farmy. Jsou bledí, jako kdyby jim Dahy pověděl, co se chystá.

„Jeho papíry i papíry těch ostatních jsou v pořádku,“ řekne Mary Mayové dohlížitelka.

„Celou dobu jsou v pořádku, od chvíle, co jste to před dvěma dny kontrolovali,“ řekne děda. „A dva dny předtím a ještě dva dny předtím a také tři dny předtím. Víte, mohl bych vás nahlásit na policii pro zastrašování.“

„A my bychom vás mohli sebrat za napomáhání vadnému,“ odvěti dohlížitel.

„Na základě čeho?“ dožaduje se děda odpovědi.

„Na základě toho, že se zdá, že jediní lidé, které zaměstnáváte, jsou vadní, a ubytoval jste je přímo tady, na svém pozemku.“

„Dělám jen to, co je legální.“

„Překračujete hranici toho, co je legální. Většina vadných dostává minimální mzdu. Všichni vaši pracovníci berou víc. Dostávají zaplacen více než někteří dohlížitelé.“

„Co myslíš, vadný?“ Mužský dohlížitel si vezme slovo, zatímco Mary Mayová mlčí. „Dopřává vám stařík nějaké zvláštní zacházení? Myslíš, že nám tady dokážete utéct?“

Dahy je dost moudrý na to, aby nic neříkal.

„Nic mi tu neproklouzne,“ poví Dan, dohlížitel, který má na starost vadné farmáře. Snaží se uklidnit situaci, náznaky jeho kolegy, že děda nechává vadné se tu volně potulovat, ho urážejí.

„Zapalte oheň,“ poví Mary Mayová a ukončí tak spor.

Oheň se konečně vznítí. Je tu tolik dohlížitelů, že se bojím pohnout pro případ, že by mě zaslechli. Zem lesa je pokrytá větvemi, proutky, listy, vším, co by mě mohlo během chvíle prozradit.

Děda nese plamen k mechu a já mám strach, že to neudělá, že se prozradí, že mě najdou. Věř mi, dědečku. Jsem tvé maso a tvá krev, věř, že jsem se dostala ven.

„Co skrýváš, starče? Celestine? Je pod tím? Pokud ano, nemusíš se bát, říkali jsme ti, že ji vyštouráme,“ poví Mary Mayová.

„Já jsem vám říkal, že tu není,“ řekne znenadání děda a hodí plamen do jámy. Mech rychle vzplane a oheň se šíří k větvičkám a polenům. Dahy se podívá mdle na dědu, děda a dohlížitelé pozorují, jak se oheň šíří, čekají, až se rozezní moje výkřiky. Sleduju je a představuju si, že jsem tam dole, tu samolibost a uspokojení ve tvářích dohlížitelů. To mě vůči nim naplní takovým vztekem a nenávistí, že se veškeré myšlenky na to, že bych se šla sama udat, že bych se vzdala své svobody, okamžitě rozplynou. Nevzdám se, nenechám je vyhrát.

„Tak, co teď?“ ptá se mužský dohlížitel, zklamaný, že představení se nekonalo.

„Inu,“ děda si odkašle, snaží se působit, že je nad věcí, ale já poznám, že je zdeptaný. Buď svou vnučku zapálil, nebo ne. Mohla jsem omdlít kvůli nedostatku vzduchu, pořád bych mohla být tam dole. Oheň se šíří.

„Necháme to hořet, dokud to nebude doutnat, pak tam naskládáme jídlo a překryjeme to hlínou.“

„Udělejte to.“

Děda se podívá na Mary Mayovou, ztracený, starý, naděje jako by ho opustila. Ale nenávist v něm je zřetelnější než kdy dřív. „Potrvá hodiny, než to bude jen doutnat.“

„My máme čas,“ povídá ona.

Na pozemku zůstanou další tři hodiny. Bojím se pohnout.

Když oheň jen doutná, nařídí dědečkovi a Dahymu, aby do výhně vložili balíčky s jídlem. Pracovníci farmy je sledují z uspořádaného zástupu, na pravé paži, těsně nad loktem, mají všichni pásku s písmenem V.

Tohle měla být oslava, setkání, aby si dokázali, že je Výbor nemůže porazit. Teď jsou tu dohlížitelé osobně. Schovávám se za stromem, choulím se u země, objímám si nohy, třesu se kvůli vlhku v lese a vůbec nemůžu říct, že bych si připadala mocná. Připadám si jako zoufalec.

Děda a Dahy zakryjí jídlo hlínou, aby se vařilo v teple pod zemí. Děda pohlédne na zem, jako by mě pohřbil zaživa, jeho práce skončila. Zase se mi na něj chce zavolat, že jsem v pořádku a zvládla jsem to, ale nemůžu.

Zazvoní telefon a zvedne ho dohlážitelka. Ustoupí, poodejde od ostatních, aby mohla mluvit v soukromí. Přiblíží se ke mně, k lesu. Znovu ztuhnu.

„Soudce Crevane, zdravím. Tady Kate. Ne, soudce, Celestine tu není. Prohledali jsme to tu všude.“

Je ticho, zatímco poslouchá, a já slyším Crevanův hlas až k místu, kde se nacházím. Kate jde dál a zastaví se u mého stromu.

Přitisknu ke stromu záda, stisknu pevně víčka a zadržím dech.

„Se vší úctou, soudce, tohle je pátá návštěva Výboru na pozemcích a věřím, že Mary Mayová byla při hledání úzkostlivě pečlivá. Zkontrolovali jsme všechno, co si dokážete představit. Nevěřím, že je tady. Myslím, že její děda říká pravdu.“

Slyším v jejím hlase frustraci. Všichni jsou pod tlakem, aby mě našli, pod tlakem, který na ně vyvíjí soudce Crevan. Kate udělá pár dalších kroků, přímo do mého zorného pole.

Pomalu si prohlíží les, očima pročesává dálku před sebou. Pak se podívá přímo na mě.

ŠEST

Čekám, že poví Crevanovi, že mě našla, zavěsí, zavolá ostatní, zapíská na tu velikou červenou píšťalku, která jí visí kolem krku na zlatém řetězu, ona však zůstává klidná, hlas neměnný. Dívá se přímo skrze mě, jako by mě vůbec neviděla. Došlo to už takhle daleko? Stala jsem se tak bezvýznamnou, že už mě není vidět? Raději se podívám dolů na ruce, abych se ujistila, že je vidím.

„Chcete, abychom dědu přivedli do highlandského hradu,“ poví Kate, přelétne mě pohledem shora dolů a pokračuje v rozhovoru, jako kdybych tam nebyla.

Proč mu neřekne, že tu jsem?

Zpráva, že dědu vezmou do highlandského hradu, k soudci Crevanovi, muži, který mě osobně ocejšoval a zničil mi život, mi v hrudi způsobí záchvěv paniky. Ten rychle vystřídá obrovská vlna vzteku. Nemůžou odvést dědu.

„Hned ho přivezeme,“ řekne Kate, oči stále na mně, a já čekám na tu bombu, na okamžik, kdy řekne Mary Mayové a soudci Crevanovi, že jsem přímo tady, vedle ní. „Budeme u vás za dvě hodiny.“

Chystám se na ni zařvat, praštit ji, nakopnout, zaječet, že si mě ani dědu neodvede, ale zarazím se. Na tom, jak si mě prohlíží, je něco zvláštního.

Strčí si telefon do kapsy, upře na mě dlouhý pohled, jako by se snažila vymyslet, co říct, pak si to rozmyslí a otočí se a odejde.

„Dobře, staříku,“ zavolá na dědu. „Vezmeme vás. Soudce Crevan si s vámi potřebuje promluvit.“

Dokonce i potom, co slyším jejich vozy odjet, zůstávám tam, kde jsem. Sedím ve stísněném a vlhkém prostoru vykotlaného stromu a snažím se vykoumat, co se to přesně stalo. Proč mě nesebrala?

SEDM

Už je to hodina, co Mary Mayová odešla a mého milovaného dědečka odtáhla s sebou. Odvlekla ho, jako by byl nějaký zločinec. Já se pořád choulím ve stromě, vyčerpaná, hladová, prochladlá a hrozně vystrašená. Cítím kouř ohně z jámy, uhlíky pod zemí připravující pokrm, který nejspíš nikdo jíst nebude. Měla to být oslavná hostina. Děda ji naplánoval na mé narozeniny, vadní pracovníci a jejich děti se měli sejít k hudbě a zpěvu, jenomže teď, když je děda pryč, se nikomu slavit nechce. Nevím, co mu na highlandském hradě provedou, ale sama jsem jim byla vydána na milost a na těle mám šest jizev jako důkaz. Cítím zdrcující vinu za to, že se ocitl v takové pozici, a děsím se toho, co mu udělají.

Když odjedou všechny vozy, bojím se zpočátku pohnout, myslím si, že je to zkouška nebo provokace, že jakmile vylezu z toho kusu vykotlaného dřeva, drapnou mě. Potom čekám a říkám si, že pro mě možná pracovníci farmy přijdou, jenže nepřišli, v tuhle hodinu je už jejich dohlážitel Dan určitě zamkl.

Je po večerce v jedenáct, čas, kdy narůstá počet kontrol a pátrání po jednotlivcích. Není to dobrá chvíle na to, potulovat se sama, třebaže se alespoň můžu pohybovat pod rouškou tmy. Rozhodnu se, že vrátit se do domu nepřichází v úvahu,

navzdory teplému a vlídnému světlu na verandě, které odsud vidím.

Možná bych to zvládla k dědečkovým nejbližším sousedům. Můžu jim věřit, že by mi pomohli dostat se tam, kde se schovává Carrick?

Jenomže je tu pravidlo číslo jedna. Jak mi to dědeček říkal? *Nikomu nevěř.*

Najednou slyším, jak se nějaký vůz vrací. Prásknou dveře. Následují je další dvoje. Jsou zpátky. Připadám si teď tak pitomá, proč jsem neutekla? Proč jsem jim dovolila se vrátit a dostat mě? Nablízku zaslechnu kroky. Mužské hlasy, které nepoznávám, a pak jeden, který ano, zřetelně jako obvykle.

„Tady je ta jáma,“ povídá Dahy. „Tady byla.“

Můžu věřit Dahymu? Nebo to byl on, kdo zavolal dohlížitele? Prodal mě nebo ho přinutili pomoci dalšímu týmu dohlížitelů, aby mě našel? Nevím, komu věřit. Je mi zima, jsem vyděšená, můžu buď vyskočit a zařvat: „Zachraňte mě!“ a zničit všechno, co jsem udělala, abych se dostala až sem, nebo zůstat sedět. Sed. Sed.

„Musela se vydat do lesa,“ řekne jiný muž.

Vidím, jak se přede mnou rozlézá světlo baterky, osvětluje snad stovky kilometrů dlouhý černý les. Vysoké silné kmeny stromů, kam oko dohlédne. I když se tím směrem rozeběhnu a dohlížitelé mě nezahlédnou, okamžitě se ztratím.

Je po všem, Celestine, je po všem.

Třebaže si říkám tohle, nikdy se nevzdám. Pomyslím na Crevanovu tvář, jak na mě syčel v cejchovacím sále a žádal, ať se kaju, myslím na Carrickovu ruku přitisknutou na sklo, nabídku přátelství, zatímco sledoval, co se mu odvíjí před očima. Rozpálí mě vztek, blízko svého stromu slyším kroky a rozvinu se ze své schoulené pozice. Protáhnu si ruce i nohy a na jedna, dva... Vyrazím z díry, vystřelím do lesa, zalarmuju všechno, co žije poblíž, a se ztuhlýma nohama sprintuju.

Muži začnou hned jednat.

„Tady!“

Světlo baterky se hýbe, aby mě našlo, vyhnu se propalujícímu paprsku a místo toho jej využiju, abych zjistila, co je přede mnou. Vyhýbám se stromům, dlouhému tenkému borovému jehličí, krčím se a řítím se střemhlav a slyším je těsně za sebou.

„Celestine,“ zasyčí hněvivě nějaký blížící se hlas. Pořád běžím, praštím se do hlavy o nízkou větev a pocítím chvilkovou závrať, jenomže nemám čas se zastavit a vzpamatovat. Přibližují se ke mně, jsou tři. Tři zběsile poskakující světla baterek.

„Celestine!“ zvolá hlas hlasitěji a jiný ho utiší.

Proč šeptají? Mám závrať, myslím, že jsem si rozsekla hlavu, jediné, co vím, je, že musím utíkat dál, to máma říkala, že mám udělat. Děda zase říkal, ať nikomu nevěřím. A táta řekl, ať věřím dědovi. Musím zůstat v pohybu.

Světlo z baterek náhle mizí a já běžím černočernou tmou. Zastavím se a slyším jen svůj dech. Nevím, která cesta vede kupředu a která zpátky tam, odkud jsem přišla, jsem v hustém lese naprosto dezorientovaná. Znovu na mě padá panika, pak se vzpamatuju. Zavřu oči, dovolím, aby mě zaplavil klid. Tohle zvládnu. Otočím se ve snaze spatřit světlo ze statku v dálce nebo jakýkoli záchytný bod. Jak se pohnu, zapraskají mi pod nohama větvičky.

Pak ucítím kolem pasu silné paže a závan potu.

„Mám ji,“ řekne muž.

Bojuju v jeho sevření, ale marně, nemám prostor k pohybu. I tak to pořád zkouším, svíjím se s veškerou svou silou v naději, že ho vyčerpám, udeřím, poškrábu, kopnu.

Rozsvítí se baterka, někdo mi svítí do tváře. Já i můj věznitel uhneme před ostrým světlem pohledem.

„Pusť ji, Lennox,“ povídá muž držící baterku a já se okamžitě přestanu svíjet.

Paže mě propustí a baterka putuje k Dahymu, který ji drží
tak, aby ozařovala mluvčího.

Mluvčí vypadá pobaveně.

Ten muž je Carrick.